

#3 Sekojiet Man

Mateja ev. 4:18-22

Šodien apskatīsim Jēzus pavēli, ar kuru Viņš aicināja Savus mācekļus. Tā ir pavēle, kura atskan katra kristieša dzīvē vismaz divas reizes. Pirmā ir aicinājums atgriezties pie Kristus, kļūstot par Dieva bērnu, bet otra – pavēle nodoties Viņa Valstības darbam.

Lasījums

Izlasām šodienas rakstvietu Mt 4:18-22.

Diskusija

1. Kādas ir jūsu pirmās pārdomas vai jautājumi par lasīto?

Laujām katram izteikties.

2. Ko, Tavuprāt, nozīmē būt cilvēku zvejniekam? Vai Tu jūties kā cilvēku zvejnieks?

Laujām katram izteikties.

3. Atstāsti šodienas tekstā rakstīto saviem vārdiem, izceļot tajā minētās personas un viņu savstarpējās attiecības. Kā Tu iztēlojies — kā šī notikuma sekas ietekmēja katra iesaistītā cilvēka nākotni?

Iesaistīti ir seši vīri. Jēzus, Pēteris, Andrejs, kā arī Jēkabs, Jānis un Zebedejs, viņu abu tēvs.

Aicinājums sekot nenāca pēkšņi un no "nekurienes", jo šie vīri Jēzu, visticamāk, bija jau labu laiku redzējuši darām brīnumus un sludinām spēcīgo Dzīvības Vēsti. Tātad, Jēzus aicinājums bija no vienas puses pagodinājums. Tomēr neskatoties uz to visas iedzīves un pat ģimenes pamešana bija, bez šaubām, drosmīgs un apbrīnojams solis. Par visiem četriem mācekļiem teikts, ka viņi "tūlīt" pameta savus tīklus. Jēkabs un Jānis "tūlīt" pameta ne tikai tīklus, bet pat savu tēvu Zebedeju. Šis vārds "tūlīt"

liek nojaust, ka tur nav bijis daudz laika diskusijām vai atvadām. Tik pārlicinoša bija Jēzus pavēle, tik liela Viņa autoritāte, ka mācekļi bija gatavi visu upurēt Viņa dēļ.

Pretstats šai tūlītējai paklausībai ir lasāms Mt 8:21-22 un Lk 9:61-62 – izlasām. Tur cilvēki izvēlas vispirms nokārtot visas ģimenes lietas, atvadīties, saņemt mantojumu utt. Pati par sevi šāda attieksme nav slikta, tomēr šeit Jēzus atklāj prioritātes – vai nu tev svarīgāka ir ģimene vai Kristus. Dievs ģimeni ir devis par svētību cilvēkam, tomēr tā var arī kļūt par šķērslī attiecībām un Dieva darbam, sūtot mācekļus cilvēku zvejā.

Visticamāk, Zebedejs bija apbēdināts, ja ne šokēts, par savu dēlu pēkšņo rīcību. Tomēr, ja viņš pats kļuva par Jēzus mācības piekritēju (ko mēs nezinām), viņam šis dēlu solis noteikti nesa lielu prieku, kā Apustulis Jānis raksta 3 Jņ 1:4 – izlasām. Bet ir arī citi iespējamie scenāriji, kas ir izplatīti arī šodien, kur vecāki nespēj pieņemt bērnu izvēli sekot Kristum, pakļaujot viņus dažādām ciešanām.

Bet tēvs un māte nedrīkst stāvēt ceļā Kristus sekošanai. To Jēzus skaidri atklāj ne vien šodienas Rakstvietā, bet arī citur – izlasām Lk 14:26. Te nav runas par vecāku ienīšanu, kas būtu pretrunā ar piekto bausli – tēva un mātes godāšanu, bet tā ir hiperbola (izteikts pārspilējums uzsvara nolūkam) par to, ka vecāki nedrīkst būt svarīgāki par Kristu. Izlasām Mt 12:46-50 – Jēzus acīs jebkurš, kurš dara Dieva gribu, ir augstāks nekā miesīga mate.

4. Vai Jēzus pavēle sekot Viņam, kļūstot par cilvēku zvejnieku, ir attiecināma arī uz mani, šodienas kristietī? Ja ir, cik lielā mērā?

Jā, sekošana Jēzum nenozīmē tikai pateikšana "Jā" Viņam, bet arī Viņa darba turpināšana. Jēzus bija lielākais no cilvēku zvejniekiem un, atstājot šo pasauli, Viņš sūta savus mācekļus zvejot cilvēkus, padarot viņus par Kristus mācekļiem – Mt 28:18-20. Tas nav teikts tikai misionāriem vai pilna laika kalpotājiem, tā ir pavēle visiem, kuri sevi sauc par kristiešiem. Čārlzs Sperdžens ir teicis "Katrs kristietis ir vai nu misionārs vai viltvārdis."

Tas nav "darbs", ar kuru cilvēks sev nopelna kristieša statusu, bet pretēji – ja cilvēks ir tiešām Kristus māceklis, viņš šo darbu vēlēties darīt un tas agrāk vai vēlāk, ātrāk vai lēnāk kļūs redzams viņa dzīvē un viņa "lomā".

Ja šī pavēle ir domāta arī man, ko tas nozīmē praktiski? Ka jāatstāj ģimene, jāpamet savs laicīgais darbs un jākļūst par pilna laika "kalpotāju"? Nē, ne obligāti. Jo svarīgākais nav šie ārējie apstākļi (ģimene, darbavieta), bet iekšējā sirds – vai vēlos zvejot cilvēkus? Ja vēlos, tad varu to darīt, paliekot pie savas ģimenes, savā draugu lokā un darba vietā, un darīt to tur. Patiesībā tā arī ir Dieva galvenā doma – ka darām par mācekļiem (kas ir ilglaicīgs darbs), nevis organizējam vienreizējus sludināšanas pasākumus. Iespējams, Tu esi vienīgais kristietis, kurš ir pieejams kādiem no Taviem draugiem un darbabiedriem. Ja Tu aizietu prom, šī iespēja ietu zudumā. Pāvils atzina, ka atrašanās cietumā ir nākusi par labu, jo caur to izplatījies Dieva Vārds tur, kur tas citādi nebūtu varējis nonākt – izlasām Flp 1:12-14. Tāpat ar mums – esot mūsu ikdienā, mūsu draugu un darba kolēģu lokā, Dieva Vārdam ir iespēja izplatīties, kur tas citādi nenonāktu. Dievs ir stratēģiski izplānojis savu cilvēku zvejnieku izvietojumu cauri laikiem un vietām, un katram ir sava misija, uzdevums un atbildība.

Ne vienmēr ir fiziski jāpamet ģimene vai laicīgais darbs, bet ir jāmaina fokuss. Mācekļi pēc šīs pavēles sekošanas, visticamāk, ik pa laikam turpināja zvejot zivis, bet viņi bija izmainījuši savas dzīves fokusu uz citu zveju – cilvēku glābšanas darbu.

5. Vai, mainot profilu no "zivju" zvejnieka uz cilvēku zvejnieku, nav risks nomirt badā?

Cilvēcīgi ir, bet Dievs ir solījis rūpēties par Saviem bērniem – izlasām Dāvida vārdus Ps 37:25.

Bet īpaši tas attiecas uz tiem bērniem, kuri ir paklausīgi un strādā Tēva druvā – izlasām Mt 6:33. Debestēvs uztur tos, kuri mainījuši savu fokusu uz Viņa valstības darbu. Tādiem viss nepieciešamais tiek "piemests". Tātad, nevis "pievilkti", "izlūgti" vai "ar bailēm izubogoti", bet – piemesti. No ārpuses piemesti. Debestēvs rūpējas par Savējiem visdažādākos veidos, dodot no Saviem resursiem, kas ir daudz lielāki nekā cilvēks jebkad spēj "savākt" caur savu paša "zivju" zveju. Šo domu Jēzus ļoti skaisti un pārlicinoši izsaka Mk 10:29-31 – izlasām.

Sekošajā Jēzum un fokusa maiņa no "zivju" zvejošanas uz cilvēku zvejošanu nekad neievedīs cilvēku materiālā postā, ja tas tiks darīts no skaidras sirds, nevis aiz aprēķina (Labklājības teoloģija).

Zvejnieka darbs

Lai labāk izprastu Jēzus metaforu ar cilvēka zvejošanu, aplūkosim trīs patiesības par parastā zivju zvejnieka darbu, kas pārnesamas arī uz garīgo dimensiju.

1. Zvejnieks dodas jūrā

Šeit uzsvārs ir uz divām lietām – aktīva kustība (dodas) un mērķis (jūrā). Kā šie abi vārdi attiecināmi uz cilvēku zvejošanu?

"Dodas" – tas ir aktīvs solis. Tātad cilvēku zvejošana nenotiek pati no sevis, izņemot retos gadījumos, kad Dievs izvēlas viens Pats darīt šo atgriešanas darbu. Parasti gan Viņš to dara caur cilvēkiem, kurus mudina "doties". Kas ir galvenie šķēršļi Tev, lai "dotos"? Bailes, vienaldzība, laika trūkums, slinkums? Kā ar to tikt gala?

Pirmkārt, lūdzot Debestēvu, lai dod spēku, mīlestību, drosmi, spēju mainīt prioritātes.

Otrkārt, staigājot Garā. Tas ir, ikdienā domājot par to, par ko Dievs domā. To, kas Viņam ir svarīgs. Tās ir domas, kas ir lielākas par mūsu ikdienas mazajām bailēm, slinkumu un vienaldzību. Tās ir gan labās un tīrās domas – izlasām Flp 4:8, gan arī domas Mūžības skatījumā – izlasām Kol 3:2. Domājot vairāk par šīm lietām, laicīgās un zemišķās lietas kļūs "mazākas" un "īslaicīgākas" un līdzcīvēki kļūs lielāki un "ilglaicīgāki", jo redzēsīm viņus kā mūžīgas būtnes ar mūžību priekšā.

Otrs vārds – "jūrā". Tātad, doties ārā no savas esošās pozīcijas turp, kur ir riskantāk. Tā nav sauszeme, bet jūra. Tātad, cilvēku zvejošana prasa izešanu no sava komforta. Gan fiziskā un materiālā kā jau iepriekš runājām, bet arī emocionālā un personīgā, saskaroties ar ne vienmēr patīkamu cilvēku reakciju. Reizēm liecināšana par Kristu nostāda mūs muļķa lomā, reizēm tiekam uzskatīti par neiecietīgiem, nepieklājīgiem vai vecmodīgiem "dinosauriem". Tomēr visi šie apstākļi liek mums apzināties, ka ne savā cilvēcīgajā spēkā šī Gaisma ielūdz cilvēku tumsā, bet to darīs Dievs Savā spēkā. Tādēļ Pāvils raksta svarīgos vārdus 2 Kr 4:7-11 – izlasām. Un pāris nodaļas tālāk viņš uzskaita dažādas bēdas, kurās caur savu nespēku nesis cilvēkiem Dieva spēku – izlasām 2 Kr 11:24-31.

Doties "jūrā" ir risks, bet nav labākas vietas, kur piedzīvot Dieva spēku, jo tur tiek aizsniegta cilvēka spēka robežas.

2. Zvejnieks lieto instrumentu

Lai dotos jūrā, zvejnieks lieto instrumentus – laivu un tīklu vai makšķeri. Kas ir cilvēka zvejnieka garīgie "instrumenti"?

Pirmkārt, jūrā cilvēks ilgi nespēj uzturēties saviem spēkiem. Cilvēks kādu laiku spēj pats saviem spēkiem peldēt, bet spēki izzīkst. Jau tikko runājām par to, ka vajadzīgs Dievs spēks. Vajadzīga

laiva. Laiva, kas notur Tevi virs ūdens. Tā ir Dieva dotā Glābšanas drošība, ka vienreiz kļuvis par Dieva bērnu, Tu to nekad nepazaudēsi. Pāvils bija drošs, ka Dievs Savu uzsākto Glābšanas darbu cilvēkā spēj arī pabeigt – izlasām Flp 1:6. Jautājums ir tikai, vai Viņš to arī vēlas, uz ko sniedz atbildi citā Rakstvietā – izlasām Rm 8:38-39. Neviens, pat ne es pats ("nevienu radīta lieta") nespēj mani šķirt no Kristus mīlestības. Tādēļ vari iet droši cilvēka zvejā, nebaidoties par savu garīgo dzīvību.

Otrkārt, zvejnieks neķer zivis rokām, bet ar instrumentu – tīklu vai makšķeri. Kas ir šie instrumenti? Dieva Vārds – izlasām 1 Pt 1:23 un Jk 1:18. Dieva Vārds ir asais makšķeris, asais zobens, kas pāršķeļ dvēseli un garu – izlasām Ebr 4:12. Tā "uzasināšana" ietekmēs mūsu darba rezultātus, tādēļ Dieva Vārds jālieto ikdienā – izlasām Mt 4:4. Dieva Vārds ir tas, kas dod rezultātu cilvēku zvejā, tāpat kā Jēzus vārdi (pavēle) deva rezultātu zivju zvejā – izlasām Lk 5:1-11.

3. Zvejnieks izraisa nāvi

Izvelkot zivi no ūdens, tā mirst. Kā to attiecināt uz garīgo zveju?

Ja zvejnieks tikai izmet tīklus, bet nevelk ārā zivis, kāda jēga no šādas zvejniecības? Bet ja velk ārā, tad lai zivs nomirtu, to attīrītu un tā varētu tikt lietota par svētību daudziem citiem, kā tas bija todien Galilejā, kad Jēzus paēdināja tūkstošos ar piecām maizēm un divām – zivīm. Tikai tāds cilvēks, kurš ir nomiris Kristū, var tikt attīrīts un lietots Dieva darbam. Pāvils to skaidri apzinājās – izlasām Gal 2:19. Viņam bija jānomirst, lai Kristus varētu dzīvot Viņā un darīt to lielo cilvēka zvejnieka darbu, kuru Pāvils paveica.

Arī Jēzus sludināja Glābšanu caur "navi", piemēram, sarunā ar Nikodēmu – izlasām Jņ 3:3. Cilvēkam ir jānomirst un jāpiedzimst no jauna, nevis tikai jāpaliek nedaudz labākam, citādākam, savādākam. Ir jāatmet viss vecais un jāklūst par kaut ko pavisam jaunu – izlasām 2 Kor 5:17.

Tāpat cilvēka zvejnieks ir gatavs doties ārā no savas komforta zonas, lai dotos pretī pazudušajiem cilvēkiem. Cilvēka zvejnieks lieto Dieva instrumentu – Dieva Vārdu, lai pasludinātu Evaņģēliju, kas vispirms izraisa vecā cilvēka nāvi, bet pēc tam jaunā cilvēka piedzimšanu. Šāds cilvēks pēc tam tiek Dieva attīrīts (taisnošanai seko svēttapšana) un pats saņem Kristus aicinājumu – "Seko Man! Es Tevi darīšu par cilvēku zvejnieku!", kuram atsaucoties, kļūst par svētību desmitiem, simtiem, tūkstošiem. Par šādu cilvēku Dievs rūpējas, to uztur un dod tam visaugstāko apmierinājumu, jo jūtas kā Dieva lietots instruments.

Noslēgums

Noslēgumā jautājums katram sev: kas ir tās "zivis" Tavā dzīvē, kuras Tu esi gatavs upurēt, lai zvejotu cilvēkus?